

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 624/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Nemčekom, advokátska kancelária, Čajkovského 5, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Malacky č. k. 8 P 313/2013-603 z 29. septembra 2016 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 97/2017 z 19. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“)

pre namietané porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 P 313/2013-603 z 29. septembra 2016 a Krajského súdu v Bratislave súdu (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11CoP 97/2017 z 19. septembra 2017 (ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. V sťažnosti sťažovateľ najskôr podrobne opísal priebeh súdneho konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností a určenia výživného k maloletému dieťaťu, v ktorom sťažovateľ vystupoval ako účastník (otec). Okresný súd napadnutým rozhodnutím zveril maloleté dieťa do osobnej starostlivosti matky, otca zaviazal prispievať na jeho výživu, rozhodol o zročnom výživnom, návrh otca na zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti zamietol, konanie neprerušil a rozhodol o trovách konania. Krajský súd toto rozhodnutie na odvolanie sťažovateľa potvrdil.

3. Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam sťažovateľ v podstatnom namietal, že (i) okresný súd výrokom napadnutého rozhodnutia nezrušil vydané predbežné opatrenia, tento nedostatok neodstránil ani krajský súd, (ii) okresný súd svojím postupom na pojednávaní 29. septembra 2016 odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, (iii) napadnuté rozhodnutie krajského súdu *„je svojvoľné (arbitrárne) a nevyplýva zo žiadnej právnej normy a ani zo zaužívanej praxe súdov“*, (iii) súdy nesprávne určili výšku zročného výživného a nedostatočne zistili skutočný stav veci a (iv) napadnuté rozhodnutie okresného súdu neobsahuje zákonné náležitosti.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie v bode 1 označených práv postupom a rozhodnutím oboch súdov, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zaviazal okresný súd na náhradu trov konania.

II.

5. Aby mohol ústavný súd pristúpiť k vecnému posúdeniu sťažnosti, je najskôr povinný skúmať, či sú naplnené všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané podmienky pre jej prerokovanie ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V prejednávacom prípade k takému záveru nedospel. Obsah ústavnej sťažnosti, ako i rozhodnutia ňou napadnuté tak nebolo potrebné bližšie reprodukovat', pretože z dôvodov ďalej vyložených bolo nutné sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti (v sťažnosti) namietanému rozsudku okresného súdu č. k. 8 P 313/2013-603 z 29. septembra 2016 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozsudkom okresného súdu.

7. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

8. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa (bod 3) poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie

základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobná zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porovnaj I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) alebo Civilného mimosporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

9. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v danom prípade sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu disponuje účinným prostriedkom nápravy, a to dovolaním, pretože jeho nosné dôvody uvádzané v sťažnosti (pozri bod 3) zodpovedajú dôvodom uvedeným predovšetkým v § 420 písm. c) a f) CSP. Pokiaľ sťažovateľ nesúhlasí s vecnoprávnym názorom odporcov, má/mal možnosť podať dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľa, že o možnosti podať dovolanie ho poučil v rámci odôvodnenia aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí.

10. Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 420 písm. c) a f), resp. § 421 ods. 1 CSP. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa

sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

11. Ústavný súd preto z uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, pozn.) odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez prítomnosti účastníkov na neverejnom pojednávaní.

12. V neposlednom rade ústavný súd poukazuje na ďalšie vady, ktoré vyplývajú z obsahu sťažnosti a priložených príloh. Z obsahu udeleného splnomocnenia z 3. júna 2016 totiž vyplýva, že sa síce udeľuje aj na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ale (iba) v rozsahu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 8 P 313/2013. Inak povedané, toto splnomocnenie nie je bez ďalšieho možné uplatniť aj vo vzťahu ku konaniu a rozhodovaniu (odvolacieho) krajského súdu. Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti sťažovateľa (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) mohol byť taktiež dôvodom na jej odmietnutie.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017